

opusdei.org

La grandesa de la vida corrent

Us oferim en àudio i text, l'homilia de sant Josepmaria "La grandesa de la vida corrent" publicada a "Amics de Déu" i pronunciada l'11 de març de 1960.

12/03/2020

Disponible també a [Soundcloud](#), [ivoox](#) i [Youtube](#)

Fa molts anys, tot anant per una carretera de Castella, veiérem, allà al lluny, en el camp, una escena que em va remoure i que m'ha servit en moltes ocasions per a la meva oració: uns quants homes clavaven, amb força, a la terra, les estagues que en acabat feien servir per a aguantar verticalment una xarxa i fer-ne una cleda. Més tard s'atansaren a aquell indret els pastors amb les ovelles, amb els xais; els cridaven pel nom i d'un a un anaven entrant a la pleta, perquè estiguessin ben segurs, tots plegats.

I jo, Senyor meu, avui em recordo d'una manera particular d'aquells pastors i d'aquella cleda, perquè tots els que ens trobem aplegats aquí —i molts d'altres a tot el món— per conversar amb Vós, sabem que estem ficats en el vostre cortal. Vós mateix ho heu dit: *Jo sóc el Bon Pastor i conec les meves ovelles i les ovelles meves em coneixen a Mi.*^[1] Vós ens

coneixeu bé; us consta que volem sentir, escoltar sempre atentament els vostres xiulets de Pastor Bo, i secundar-los, perquè *la vida eterna consisteix en això: que us coneguin a Vós, l'únic Déu veritable, i el qui heu enviat, Jesucrist.*[2]

M'enamora tant la imatge de Crist voltat de les seves ovelles a dreta i esquerra, que la vaig fer posar a l'oratori on acostumo a dir la Santa Missa; i en d'altres llocs he fet gravar, com a despertador de la presència de Déu, les paraules de Jesús: *cognosco oves meas et cognoscunt me meae*,[3] perquè considerem en tot moment que Ell ens reprotxa, o ens instrueix i ens ensenya com fa el pastor amb el ramat.[4] Ve molt a tomb, doncs, aquest record de terres de Castella.

Déu ens vol sants

Vosaltres i jo formem part de la família de Crist, perquè *Ell mateix ens escollí abans de la creació del*

món, perquè fóssim sants i sense taca a la seva presència per la caritat, i ens predestinà com a fills adoptius per Jesucrist, a glòria seva per pur efecte de la seva bona voluntat.[5] Aquesta elecció gratuïta, que hem rebut del Senyor, ens marca un fi ben determinat: la santedat personal, tal com ens ho repeteix insistentment sant Pau: *haec est voluntas Dei: sanctificatio vestra*,[6] aquesta és la Voluntat de Déu: la vostra santificació. No ho oblidem, doncs: som dins la cleda del Mestre, per conquerir aquest cim.

No se me'n va de la memòria una ocasió —d' això ja fa molt de temps— en què vaig anar a pregar a la Catedral de València, i vaig passar per davant del sepulcre del Venerable Ridaura. Em van explicar aleshores que a aquest sacerdot, quan ja era molt vell i li preguntaven: quants anys té, vostè?, ell, molt convençut, responia en

valencià: *poquets, els que fa que serveixo Déu*. Per a bastants de vosaltres, hom compta encara amb els dits de la mà els anys, des que us vau decidir a tractar Nostre Senyor, a servir-lo enmig del món, en el vostre propi ambient i a través de la pròpia professió o ofici. Aquest detall no hi fa gran cosa; el que interessa, en canvi, és que gravem amb foc en l'ànima, la certesa que la invitació a la santedat, adreçada per Jesucrist a tots els homes sense excepció, exigeix que cadascú conreï la vida interior, que s'exerciti diàriament en les virtuts cristianes; i no pas d'una manera qualsevol, ni per damunt del que és corrent, ni tan sols d'una manera excel·lent: hem d'esforçar-nos-hi fins a l'heroisme, en el sentit més fort i contundent de l'expressió.

La meta que us proposo —més ben dit, la que Déu ens assenyala a tots— no és un miratge o un ideal inassolible: podria relatar-vos tants

exemples concrets de dones i d'homes del carrer, com vosaltres i com jo, que han trobat Jesús que passa *quasi in occulto*[7] per les cruïlles aparentment més vulgars, i que s'han decidit a seguir-lo abraçats amb amor a la creu de cada dia.[8] En aquesta època d'esfondrament general, de cessions i descoratjaments, o de llibertinatge i anarquia, em sembla encara més actual aquella convicció senzilla i profunda que, en els inicis de la meva labor sacerdotal, i sempre, m'ha consumit en desigs de comunicar-ho a la humanitat entera: *aquestes crisis mundials són crisis de sants*.

Vida interior: és una exigència de la crida que el Mestre ha fixat en l'ànima de tots. Hem de ser sants —us ho diré amb una frase castissa de la meva terra— *sense que ens en manqui ni un pèl*: cristians de debò, autèntics, canonitzables; i si no,

haurem fracassat com a deixebles de l'únic Mestre. Mireu, a més, que Déu, en fixar-se en nosaltres, en concedir-nos la seva gràcia per tal que lluitem per obtenir la santedat enmig del món, ens imposa així mateix l'obligació de l'apostolat. Compreneu que, fins i tot humanament, tal com ho comenta un Pare de l'Església, la preocupació per les ànimes brolla com una conseqüència lògica d'aquesta elecció: *quan descobriu que hi ha quelcom que us ha estat profitós, procureu d'atreure els altres. Heu de desitjar, doncs, que n'hi hagi d'altres que us acompanyin pels camins del Senyor. Si aneu al fòrum o als banys, i us topeu amb algú desocupat, l'inviteu a acompanyar-vos. Apliqueu aquest costum terrenal a les coses espirituals i, quan aneu a Déu, no ho fareu tots sols.*[9]

Si no volem malgastar el temps inútilment —ni tampoc amb les falses excuses de les dificultats

exteriors de l'ambient, que mai no han faltat des del començ del cristianisme—, hem de tenir ben present que Jesucrist ha vinculat, d'una manera senzilla, a la vida interior, l'eficàcia de la nostra acció per arrossegar els qui ens volten. Crist ha posat com a condició, per a l'influx de l'activitat apostòlica, la santedat; em rectifico, l'esforç de la nostra fidelitat, perquè de sants a la terra no ho serem mai. Sembla increïble, però a Déu i als homes els cal, per part nostra, una fidelitat sense pal·liatius, sense eufemismes, que arribi fins a les seves últimes conseqüències, sense mediocritats ni componiments, en plenitud de vocació cristiana assumida i practicada amb cura.

Algú de vosaltres, tal vegada, es pensarà que em refereixo exclusivament a un sector de persones selectes. No us enganyeu tan fàcilment, moguts per la covardia

o per la comoditat. Tot al contrari: cal que sentiui la urgència divina d'ésser cadascú un altre Crist, *ipse Christus*, el mateix Crist; en poques paraules, la urgència que la nostra conducta discorri coherent amb les normes de la fe, ja que la nostra —la que hem de pretendre— no és pas una santedat de segona categoria, que no n'hi ha. I el principal requisit que se'ns demana —ben conforme a la nostra naturalesa—, consisteix a estimar: *la caritat és el vincle de la perfecció*;^[10] caritat que hem de practicar d'acord amb els manaments explícits que el Senyor mateix establí: *estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la teva ment*,^[11] sense reservar-nos res. És en això, que consisteix la santedat.

Certament, es tracta d'un objectiu elevat i ardu. Però no em perdeu de vista que el sant no neix: es forja en el joc continu de la gràcia divina i de la correspondència humana. *Tot allò*

que es desenvolupa —ens adverteix un dels escriptors cristians dels primers segles, referint-se a la unió amb Déu—, *comença per ser petit. És alimentant-se gradualment com, amb progressos constants, arriba a fer-se gran.*[12] Per això jo et dic que, si vols portar-te com un cristià conseqüent —sé que hi estàs disposat, malgrat que tantes vegades et costi de vèncer o d'empènyer cap dalt amb aquest pobre cos—, cal que estiguis vigilant extremadament en els detalls més nimis, perquè la santedat que Nostre Senyor t'exigeix s'obté complint amb amor de Déu el treball, les obligacions de cada dia, que gairebé sempre es componen de menudes realitats.

Coses petites i vida d'infància

Tot pensant en aquells de vosaltres que, al cap dels anys, encara es dediquen a somiar —amb somnis vans i puerils, com Tartarí de

Tarascó— caceres de lleons pels passadissos de casa, allà on en tot cas no hi ha sinó rates i poca cosa més; pensant-hi, ho torno a dir, us recordo la grandesa de la via cap a les coses divines en el compliment fidel de les obligacions habituals de la jornada, amb aquestes lluites que omplen de goig el Senyor, i que només Ell i cada u de nosaltres coneixem.

Convenceu-vos que ordinàriament no trobareu lloc per a gestes enlluernadores, entre d'altres raons, perquè no solen presentar-se. En canvi, no us falten ocasions de demostrar a través de les coses petites, de les coses habituals, l'amor que teniu a Jesucrist. *També en les coses menudes, comenta sant Jeroni, es mostra la grandesa de l'ànima. No admirem el Creador solament en el cel i en la terra, en el sol i en l'oceà, en els elefants, camells, bous, cavalls, lleopards, óssos i lleons; sinó també en els animals minúsculs, com la*

formiga, mosquits, mosques, cuques i altres animals d'aquesta mena, que distingim millor per llurs cossos que no pas per llurs noms: tant en els grans com en els petits admirem la mateixa mestria. Així, l'ànima que es dóna a Déu posa en les coses petites el mateix fervor que en les grosses.[13]

En meditar aquelles paraules de Nostre Senyor: *Jo per amor d'ells em santifico a mi mateix per tal que també ells siguin santificats en la veritat*,[14] ens adonem clarament del nostre únic fi: la santificació, o bé, que hem de ser sants per santificar. Alhora, com una temptació subtil, potser ens assaltarà el pensament que som molt pocs els qui estem decidits a respondre a aquesta invitació divina, a part del fet que ens veiem com a instruments d'una categoria molt escassa. Certament, som pocs, en comparació amb la resta de la humanitat, i personalment no valem res; però

l'afirmació del Mestre ressona amb autoritat: el cristià és llum, sal, ferment del món, *i una mica de llevat fermenta tota la massa.*[15]

Justament per això sempre he predicat que ens interessen totes les ànimes —de cent, totes cent—, sense discriminacions de cap mena, amb la certesa que Jesucrist ens ha redimit a tots, i vol ocupar-nos uns quants, malgrat tota la nostra nul·litat personal, perquè fem conèixer aquesta salvació.

Un deixeble de Crist mai no tractarà malament ningú; de l'error en diu error, però corregirà amb afecte el qui està equivocat: si no, no el podrà ajudar, no el podrà santificar. Cal conviure, cal comprendre, cal disculpar, cal que siguem fraternals; i, tal com ho aconsellava sant Joan de la Creu, tothora *cal posar amor, on no hi ha amor, perquè llevi amor;*[16] també en aquestes circumstàncies aparentment intrascendents que

ens deparen el treball professional i les relacions familiars i socials. Així, doncs, tu i jo aprofitarem fins i tot les oportunitats més banals que se'ns presentin, per tal de santificar-les, per tal de santificar-nos i per tal de santificar aquells qui amb nosaltres comparteixen els mateixos afanys quotidians, mentre sentim en les nostres vides el pes dolç i suggestiu de la corredempció.

Prosseguiré aquesta estona de conversa davant el Senyor amb una nota que vaig fer servir anys enrere i que manté encara tota la seva actualitat. Vaig aplegar aleshores unes consideracions de Teresa d'Àvila: *tot és no res, i menys que no res, el que s'acaba i no plau Déu.*^[17] ¿Enteneu per què una ànima deixa d'assaborir la pau i la serenitat en allunyar-se del seu fi, quan s'oblida que Déu l'ha creada per a la santedat? Esforceu-vos a no perdre mai aquest punt de mira

sobrenatural, tampoc a l'hora del lleure o de l'esplai, tan necessaris com el treball en la vida de cada un.

Ja podeu assolir el cim de la vostra tasca professional, ja podeu aconseguir els triomfs més ressonants, com a fruit d'aquesta libèrrima iniciativa que exerciu en les activitats temporals; però si m'abandoneu aquest sentit sobrenatural que ha de presidir tot el nostre quefer humà, haureu errat lamentablement el camí.

Permeteu-me una curta digressió que fa perfectament al cas. Mai no he preguntat a ningú dels qui se m'han acostat què pensava en política: no m'interessa! Amb aquesta norma de la meva conducta, us manifesto una realitat molt ficada en l'entranya de l'Opus Dei, al qual amb la gràcia i la misericòrdia divines m'he dedicat completament, per servir l'Església Santa. No m'interessa aquest tema,

perquè els cristians gaudiu de la més plena llibertat, amb la consegüent responsabilitat personal, per intervenir com us sembli millor en qüestions d'índole política, social, cultural, etcètera, sense més límits que els que marca el Magisteri de l'Església. Només em preocuparia —pel bé de les vostres ànimes— si traspasséssiu aquests termes, ja que hauríeu creat una neta oposició entre la fe que afirmeu que volem professar i les vostres obres, i aleshores jo us ho diria amb tota claredat. Aquest sacrosant respecte a les vostres opcions, mentre no us apartin de la llei de Déu, no l'entenen els qui ignoren el veritable concepte de la llibertat que ens ha guanyat Crist en la Creu, *qua libertate Christus nos liberavit*,^[18] els sectaris d'un extrem i de l'altre: els qui pretenen d'imposar com a dogmes llurs opinions temporals; o els qui degraden l'home, quan neguen el

valor de la fe i la posen a mercè dels errors més brutals.

Però tornem al nostre tema. Abans us deia que ja podeu aconseguir els èxits més espectaculars en el camp social, en l'actuació pública, en els afers professionals, però si us descuideu interiorment i us aparteu del Senyor, al final haureu fracassat rotundament. Davant Déu, i és això el que compta al capdavant, aconseguir la victòria qui lluita per captenir-se com un cristià autèntic: no hi cap una solució intermèdia. Per això en coneixeu tants que, si judiquem humanament la seva situació, haurien de sentir-se molt feliços i, malgrat tot, arrossegueu una existència inquieta, agra; sembla que venguin alegria a dojo, però grates una mica en llurs ànimes i resta al descobert un gust acerb, més amargant que el fel. Això no ens passarà, si de debò mirem de complir constantment la Voluntat de Déu,

donar-li glòria, lloar-lo i fer arribar el seu regne a totes les criatures.

La coherència cristiana de la vida

Em fa molta llàstima arribar a saber que un catòlic —un fill de Déu que, pel Baptisme, és cridat a esdevenir un altre Crist— tranquil·litza la consciència amb una simple pietat formulària, amb *una religiositat* que l'empeny a resar de tant en tant, només si es pensa que li convé!; a assistir a la Santa Missa els dies de precepte —i ni tan solament tots—, alhora que cura puntualment que el seu estómac estigui tranquil, menjant a hores fixes; a cedir en la seva fe, a bescanviar-la per un plat de llenties, per tal de no renunciar a la seva posició... I després, amb desvergonyiment o amb escàndol, fa servir la seva etiqueta de cristià per enlairar-se. No! No ens conformem amb les etiquetes: us vull cristians de cos sencer, tots d'una peça; i, per

aconseguir-ho, haureu de cercar sense trampes l'aliment espiritual oportú.

Per experiència personal us consta i m'ho heu sentit repetir sovint, en previsió de descoratjaments— que la vida interior consisteix a començar i recomençar cada dia; i veieu en el vostre cor, talment com jo en el meu, que ens cal lluitar amb continuïtat. Haureu observat en el vostre examen —a mi em passa el mateix: perdoneu-me que faci aquestes referències a la meva persona, però, mentre us parlo, estic rumiant amb el Senyor sobre les necessitats de la meva ànima—, que patiu repetidament petits contratemps, i a vegades en el vostre cap us sembla que són descomunals, perquè revelen una falta d'amor evident, una manca de donació d'un mateix, d'esperit de sacrifici, de delicadesa. Fomenteu les ànsies de reparació, amb una contrició sincera, però no em perdeu la pau.

En els primers anys de la dècada dels quaranta, jo anava molt per València. Aleshores no tenia cap mitjà humà i, amb aquells qui —com vosaltres ara— es reunien amb aquest pobre sacerdot, fèiem l'oració on bonament podíem, algunes tardes en una platja solitària. Com els primers amics del Mestre, us en recordeu? Escriu sant Lluç que, en sortir de Tir amb Pau, camí de Jerusalem, *ens acompanyaren tots, amb les esposes i fills, fins als afores de la ciutat; i, posats de genolls a la riba, férem l'oració.*[19]

Un dia, doncs, a darrera hora, durant una d'aquelles postes de sol meravelloses, veiérem que s'atansava una barca a la vora, i que saltaren a terra uns homes bruns, forts com roques, ben mullats, el tors nu, tan cremats per la brisa que semblaven ésser de bronze. Començaren a treure de l'aigua la xarxa atapeïda de peixos brillants

com la plata, i la duien arrossegada per la barca. Estiraven amb molt de braó, els peus enfonsats a la sorra, amb una energia prodigiosa. Tot d'una vingué un nen, també molt colrat, s'acostà a la corda, l'agafà amb les manetes i va començar a estirar amb una evident poca traça. Aquells pescadors rudes, no gens refinats, degueren sentir que el cor se'ls estrema i deixaren que el menut col·laborés; no el van apartar, tot i que més aviat els destorbava.

Vaig pensar en vosaltres i en mi mateix; en vosaltres, que encara no us coneixia, i en mi; en aquestes estirades a la corda, cada dia, en tantes coses. Si ens presentem davant Déu Nostre Senyor com aquest petit, convençuts de la nostra feblesa però disposats a secundar els seus designis, assolirem més fàcilment la meta: arrossegarem la xarxa fins a la riba, curulla de fruit abundant,

perquè allà on fallen les nostres forces, arriba el poder de Déu.

Sinceritat en la direcció espiritual

Coneixeu de sobres les obligacions del vostre camí de cristians, que us conduiran sense aturar-vos i amb calma cap a la santedat; també esteu previnguts contra les dificultats, pràcticament contra totes, per tal com ja s'entreveuen des del començament del camí. Ara insisteixo en el fet que us deixeu ajudar, guiar, per un director d'ànimes, al qual confiareu totes les vostres il·lusions santes i els problemes quotidians que afecten la vida interior, els daltabaixos que sofriu i les victòries.

Mostreu-vos sempre ben sincers en aquesta direcció espiritual: no us feu concessions sense dir-ho, obriu del tot la vostra ànima, sense pors ni vergonyes. Mireu que, si no, aquest camí ral tan planer s'embolica, i allò

que al començament no era res,
acaba per convertir-se en un nus que
us ofega. No us penseu que els qui es
perden cauen víctimes d'un fracàs
sobtat, cadascun d'ells la va errar ja
en els començaments de la sendera, o
bé va negligir durant molt de temps la
seva ànima, de tal manera que en
afeblir-se progressivament la força de
les seves virtuts i créixer, en canvi, a
poc a poc la dels vicis, va arribar a
malmetre's miserablement... Una casa
no s'esfondra de cop per un accident
imprevisible: o bé ja hi havia algun
defecte en els fonaments, o bé la
desídia dels qui l'habitaven es va
perllongar molt de temps, talment que
els desperfectes petitíssims en un
principi, corroïren la fermesa de
l'armadura, per la qual cosa, així que
arribà la tempesta o es desfermaren
les pluges torrencials, va destruir-se
sense remei i va posar de manifest la
vellesa de l'oblit.[20]

¿Recordeu el conte del gitano que va anar a confessar-se? No passa d'ésser un conte, un acudit, perquè de la confessió, mai no se'n parla, deixant a part que jo estimo molt els gitanos. Pobret! Estava ben penedit: *pare mossèn, jo m'acuso d'haver robat un ronsal... —poca cosa, oi? —; i darrera hi havia una mula...; i darrera un altre ronsal... i una altra mula...* I així, fins a vint. Fills meus, passa el mateix amb el nostre capteniment: tot just concedim el ronsal, ve la resta, ve a continuació una rècula de males inclinacions, de misèries que envileixen i avergonyeixen; i un altre tant s'esdevé amb la convivència: hom comença amb una petita desatenció, i s'acaba vivint d'esquena, enmig de la indiferència més corgeladora.

Caceu-nos les guineus, les guineus menudes que fan malbé les vinyes, les nostres vinyes en flor.[21] Fidels en les menuderies, molt fidels en les

minúcies. Si mirem d'esforçar-nos així, aprendrem també d'acudir amb confiança als braços de Santa Maria, com a fills seus. ¿No us recordava al començament que tots nosaltres tenim molt pocs anys, tants com els que fa que ens vam decidir a tractar Déu amb intimitat? Doncs és raonable que la nostra misèria i la nostra poquesa s'apropin a la grandesa i a la puresa santa de la Mare de Déu, que es també Mare nostra.

Us puc contar una altra anècdota real, perquè han passat ja tants anys, tantíssims anys des que s'esdevingué; i perquè us ajudarà a pensar, pel contrast i la cruesa de les expressions. Dirigia una curs de recés per a sacerdots de diverses diòcesis. Jo els buscava amb afecte i amb interès, perquè vinguessin a parlar, a desfogar la consciència, puix que també els sacerdots necessitem el consell i l'ajut d'un

germà. Vaig començar a parlar amb un, una mica feréstec, però noble i sincer; jo li estirava un xic la llengua, amb delicadesa i claredat, per cloure qualsevol ferida que hi hagués allà dins, en el seu cor. En un moment determinat m'interrompé, més o menys amb aquests mots: *tinc una enveja molt gran de la meva somera; ha estat fent serveis parroquials a set rectories i res no se'n pot dir. Ah, si jo hagués fet el mateix!*

Potser —examina't a fons!— nosaltres tampoc no mereixem la lloança que aquest bon capellà de poble cantava de la seva somera. Hem treballat tant, hem ocupat uns tals llocs de responsabilitat, has triomfat en aquesta i en aquella tasca humana..., però, en la presència de Déu, no trobes res de què t'hagis de doldre? ¿Has intentat de debò de servir Déu i els teus germans els homes, o bé has fomentat el teu egoisme, la teva glòria personal, les

teves ambicions, el teu èxit
exclusivament terrenal i penosament
caduc?

Si us parlo un xic descarnadament,
és perquè vull fer un cop més un acte
de contrició ben sincer, i perquè
voldria que cada un de vosaltres
també demanés perdó. A la vista de
les nostres infidelitats, a la vista de
tantes equivocacions, de febleses i
covardies —cadascú les seves—,
repetim de tot cor al Senyor aquelles
exclamacions contrites de Pere:

*Domine, tu omnia nosti, tu scis quia
amo te!;*[22] Senyor! Vós ho sabeu tot,
Vós sabeu que us estimo, malgrat les
meves misèries! I goso afegir: Vós
sabeu que us estimo, justament per
aquestes misèries meves, ja que em
menen a recolzar-me en Vós, que sou
la fortalesa: *quia Tu es, Deus,
fortitudo mea.*[23] I d'aquí, tornem a
començar.

Recerca de la presència de Déu

Vida interior. Santedat en les feines ordinàries, santedat en les coses petites, santedat en el treball professional, en els afanys de cada dia...; santedat per santificar els altres. Una vegada un conegut meu —mai no l'acabo de conèixer del tot— somiava que volava molt alt en un avió, però no dins la cabina: anava muntat damunt les ales. Pobre desgraciat: i com patia i s'angoixava! Semblava que Nostre Senyor li feia entendre que van així —insegures, sotsobrant— per les altures de Déu les ànimes apostòliques mancades de vida interior o que la descuren: amb el perill constant d'esfondrar-se, sofrint, incertes.

I penso, efectivament, que corren molt de perill de desencaminar-se aquells qui es llancen a l'acció —a l'activisme!—, i prescindeixen de l'oració, del sacrifici i dels mitjans indispensables per aconseguir una pietat sòlida: la freqüència de

Sagraments, la meditació, l'examen de consciència, la lectura espiritual, el tracte assidu amb la Verge Santíssima i amb els Àngels de la guarda... Tot això contribueix, a més, amb una eficàcia insubstituïble, al fet que la jornada del cristià sigui tan amable, perquè de la seva riquesa interior flueix la dolcesa i la felicitat de Déu, com la mel de la bresca.

En la personal intimitat, en el capteniment extern; en el tracte amb els altres, en la feina, cada u ha de mirar de mantenir-se en una contínua presència de Déu, amb una conversa —un diàleg— que no es manifesta enfora. Més ben dit, no s'expressa d'ordinari amb remor de paraules, sinó que s'ha de notar per la pruija i l'amorosa diligència amb què actuarem en enllestir bé les tasques, tant les importants com les menudes. Si no ho féssim amb aquesta tenacitat seríem poc conseqüents amb la nostra condició

de fills de Déu, perquè hauríem malversat els recursos que el Senyor col·locà providencialment al nostre abast, per tal que assolim *l'estat del baró perfecte, en la mesura de l'edat perfecta segons Crist*.[24]

Durant l'última guerra espanyola, jo viatjava sovint per tal d'atendre sacerdotalment tants de xicots que es trobaven al front. En una trinxera vaig sentir un diàleg que em va quedar ben gravat. Prop de Terol, un soldat jove comentava d'un altre, que els semblava un xic indecís, pusil·lànim: *no és home d'una peça, aquest!* Em causaria una tristesa enorme que de qualsevol de nosaltres poguessin afirmar, amb fonament, que som inconseqüents, que som homes que asseguren que volen ésser autènticament cristians, sants, però que menyspreen els mitjans, ja que en el compliment de llurs obligacions no manifesten contínuament a Déu llur afecte i

amor filial. Si fos així com es
dibuixés la nostra actuació, tampoc
no seríem mai, ni tu ni jo, cristians
d'una peça.

Procurem fomentar en el fons del cor
un desig ardent, un afany gran
d'assolir la santedat, encara que ens
contemplem plens de misèries. No us
espanteu; a mesura que un avança
en la vida interior els defectes
personals són percebuts amb més
claredat. Passa que l'ajut de la gràcia
es transforma com en uns vidres
d'augment, i se'ns apareixen amb
unes dimensions gegantines fins i tot
el gra de pols més minúscul, el granet
de sorra gairebé imperceptible,
perquè l'ànima adquireix la finor
divina i fins l'ombra més petita
molesta la consciència, que solament
troba gust en la netedat de Déu.
Digues-li ara, del fons del teu cor:
Senyor, vull ser sant de debò, de
debò vull ser un digne deixeble
vostre i seguir-vos sense condicions. I

t'has de proposar de seguida la intenció de renovar cada dia els grans ideals que t'animen en aquests moments.

Jesús, si els qui ens reunim en el vostre Amor fóssim perseverants! Si aconseguíssim de traduir en obres aquests anhels que Vós mateix desperteu en les nostres ànimes! Pregunteu-vos ben sovint: Jo, per què m'estic a la terra? I així procurareu el perfecte acabament —ple de caritat— de les feines que emprengueu a cada jornada i l'atenció de les coses petites. Ens fixarem en l'exemple dels sants: persones com nosaltres, de carn i ossos, amb febleses i debilitats, que saberen vèncer i vèncer-se per amor de Déu; en considerarem la conducta i —com les abelles, que destil·len de cada flor el nèctar més preciós— ens aprofitarem de llurs lluites. Vosaltres i jo aprendrem així mateix a descobrir tantes virtuts en aquells

qui ens volten —ens donen lliçons de treball, d'abnegació, d'alegria... —, i no ens aturarem gaire en els seus defectes; només quan sigui imprescindible, per tal d'ajudar-los amb la correcció fraterna.

A la barca de Crist

Com a Nostre Senyor, a mi també m'agrada molt parlar de barques i xarxes, per tal que tots traguem d'aquestes escenes evangèliques propòsits fermes i determinats. Ens conta sant Lluc que uns pescadors rentaven i adobaven les xarxes a la vora del llac de Genesaret. Jesús s'apropa a aquelles barques atracades a la riba i puja en una: la de Simó. Amb quina naturalitat el Mestre s'enfila a la barca de cada un de nosaltres!: *per complicar-nos la vida*, com hom repeteix en to de queixa. Amb vosaltres i amb mi mateix s'ha topat el Senyor en el nostre camí, *per complicar-nos*

l'existència delicadament,
amorosament.

Després de predicar de la barca de Pere estant, es dirigeix als pescadors: *duc in altum, et laxate retia vestra in capturam!*,^[25] vogueu mar endins i caleu les xarxes! Refiats de la paraula de Crist, obeeixen i obtenen aquella pesca prodigiosa. I tot mirant Pere que, com Jaume i Joan, no se'n sabia avenir, el Senyor li explica: *no temis, des d'ara seran homes el que has de pescar. I ells, havent dut les barques a terra, deixant totes les coses, el seguiren.*^[26]

La teva barca —els teus talents, les teves aspiracions, ni res que assolexis— no t'ha de valer gens, si no és que la deixes a disposició de Jesucrist, que permetis que pugui entrar-hi amb llibertat, que no la converteixis en un ídol. Tu tot sol, amb la teva barca, si deixes de banda el Mestre, sobrenaturalment parlant,

te'n vas de dret al naufragi.
Únicament si admets, si cerques, la
presència i el govern del Senyor,
seràs lliure de les tempestes i dels
contratemps de la vida. Posa-ho tot
en les mans de Déu: que els teus
pensaments, les bones aventures de
la teva imaginació, les teves
ambicions humanes nobles, els teus
amors nets, passin pel cor de Crist.
Altrament, tard o d'hora,
s'enfonsaran amb el teu egoisme.

Si consents que Déu senyoregi la teva
nau, que en sigui l'amo, quina
seguretat!.., i també quan sembla que
se n'absenta, que resta endormiscat,
que se'n desentén, i que es desferma
el temporal enmig de les tenebres
més obscures. Diu sant Marc que els
Apòstols es trobaven en aquestes
circumstàncies; i Jesús, *en veure'ls
escarrassar-se remant, perquè el vent
els era contrari, devers la quarta
vetlla de la nit, es dirigí cap a ells
caminant sobre el mar... Tingueu*

*confiança! sóc jo, no tingueu por. I
pujà amb ells a la barca, i el vent
amainà.[27]*

Fills meus, ocorren tantes coses a la terra!.. Us podria explicar treballs, sofriments, maltractaments, martiris —no en trec ni una lletra— heroisme de moltes animes. Als nostres ulls, en la nostra intel·ligència brolla de vegades la impressió que Jesús dorm, que no ens sent; però sant Lluc ens conta com es comporta el Senyor amb els seus: *tot navegant amb ells* —els deixebles— *Jesús s'adormí, mentre un fort temperi esvalotà les ones, talment que omplint-se la barca d'aigua, ells perillaven. Llavors s'atansaren a Ell, i el despertaren dient: Mestre, que estem perduts. I Jesús, posant-se dempeus, increpà el vent i la maror perquè es calmessin, i immediatament es van parar, i hi hagué una gran bonança. Llavors va dir-los: on és la vostra fe?[28]*

Si ens donem, Ell se'ns dóna. Cal confiar plenament en el Mestre, cal abandonar-se en les seves mans, sense gasiveria; manifestar-li, amb les nostres obres, que la barca és seva; que volem que disposi al seu gust de tot el que ens pertany.

Acabo, acudint a la intercessió de Santa Maria, amb aquests propòsits: viure de fe; perseverar amb esperança; romandre aferrats a Jesucrist; estimar-lo de debò, de debò, de debò; recórrer i assaborir la nostra aventura d'Amor, puix que estem enamorats de Déu; deixar que Crist entri en la nostra pobra barca i que prengui possessió de la nostra ànima com a Amo i Senyor; manifestar-li amb sinceritat que ens esforçarem a mantenir-nos sempre en la seva presència, de dia i de nit, ja que Ell ens ha cridat a la fe: *ecce ego quia vocasti me!*,[29] i venim a la seva cleda, atrets pels seus crits i els xiulets de Bon Pastor, amb la certesa

que és solament a la seva ombra que trobarem la veritable felicitat temporal i eterna.

[1] Ioh X, 14.

[2] Ioh XVII, 3.

[3] Ioh X, 14.

[4] Cfr. Eccle XVIII, 13.

[5] Eph I, 4-5.

[6] I Thhes IV, 3.

[7] Ioh VII, 10.

[8] Cfr. Mt XVI, 24.

[9] St. Gregori el Gran, *Homiliae in Evangelia*, VI, 6 (PL 76, 1098).

[10] Col III, 14.

[11] Mt XXII, 37.

[12] St. Marc Eremita. *De lege spirituali*, CLXXII (PL 65, 926).

[13] St. Jeroni, *Epistolae*, LX, 12 (PL 22, 596).

[14] Ioh XVII, 19.

[15] Gal V, 9.

[16] Cfr. St. Joan de la Creu. Carta a María de la Encarnación, 6-VII-1591.

[17] Sta. Teresa de Jesús. *Libro de la vida*, 20, 26.

[18] Gal IV, 31.

[19] Act XXI, 5.

[20] Cassià, *Collationes*, VI, XVII (PL 49, 667-668).

[21] Cant II, 15.

[22] Ioh XXI, 17.

[23] Ps XLII, 2.

[24] Eph IV, 13.

[25] Lc V, 4.

[26] Lc V, 10-11.

[27] Mc VI, 48, 50-51.

[28] Lc VIII, 23-25.

[29] I Reg III, 9.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/la-grandesade-la-vida-corrent/](https://dev.opusdei.org/ca/article/la-grandesade-la-vida-corrent/) (06/08/2025)